

§ 2. 1. Inwalida uprawniony do ubezpieczenia członków rodziny może ubezpieczyć w ubezpieczalni społecznej tych członków rodziny, którzy nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu na wypadek choroby i macierzyństwa na podstawie ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym.

2. Opłatę za ubezpieczenie członków rodziny inwalidy, przewidziane w ust. 1, ustala się w wysokości opłaty ryczałtowej, ustalonej na podstawie art. 2 ust. (3) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28), za pomoc leczniczą dla osób, pobierających zaopatrzenia emerytalne lub renty.

§ 3. 1. Wysokość kosztów utrzymania podlegających zwrotowi w razie odbywania przez inwalidów podróży na zlecenie lub wezwanie właściwej władzy w sprawach związanych z zaopatrzeniem inwalidzkim ustala się na 250 zł dziennie.

2. Ponadto inwalidzi uprawnieni do dodatku na pielęgnację oraz inwalidzi z protezami nóg otrzymują na pokrycie dodatkowych kosztów podróży (podwozy, dorozki) — 300 zł.

§ 4. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy §§ 65 ust. (3), 141 i 215 ust. (2) pkt 2 i ust. (3) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej i Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1934 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 32).

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Kazimierz Rusinek

Minister Skarbu:

w z. Wincenty Jastrzębski

243

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 5 lipca 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach ławników.

Na podstawie art. 1 ust. (2) dekretu z dnia 4 grudnia 1945 r. o należnościach ławników za udział w posiedzeniach sądowych oraz o karach porządkowych na ławników (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 336) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ławnicy, utrzymujący się z dziennego zarobku, otrzymują na żądanie za złożeniem zaświadczenia pracodawcy odszkodowanie za utracony w związku z czynnościami urzędowymi w charakterze ławników zarobek. Odszkodowanie za utracony dzienny zarobek otrzymuje ławnik w wysokości do 1.000 złotych.

§ 2. Ławnicy, zamieszkali poza siedzibą sądu, otrzymują diety w wysokości 200 zł dziennie oraz zwrot kosztów przejazdu publicznym środkiem komunikacji do sądu i z powrotem. Przy jeździe koleją zwraca się najwyżej koszt przejazdu drugą klasą. Jeżeli w miejscu zamieszkania ławnika nie ma publicznych środków komunikacji ma on prawo do zwrotu kosztów przejazdu według zatwierdzonej przez władzę taryfy najmu koni, a w braku takiej taryfy według cen, odpowiada-

jących miejscowym stosunkom. Zwrot kosztów przejazdu należy się ławnikowi także w przypadku korzystania przezeń z własnego środka komunikacji.

Ławnicy, otrzymujący odszkodowanie przewidziane w § 1, nie tracą prawa do diet.

§ 3. O przyznaniu diet, kosztów przejazdu i odszkodowania za utracony zarobek oraz o wysokości tego odszkodowania orzeka kierownik sądu, w którym ławnik pełni czynności urzędowe.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1946 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach ławników (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 96).

Minister Sprawiedliwości:

w z. Leon Chajna

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

244

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 lipca 1948 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1947 r. o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcyj-

nariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 2, poz. 2) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1947 r. o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 201) wprowadza się zmiany następujące:

a) w § 1 na końcu dodaje się przepis:

„Suma pensji sierocych z dodatkiem przejściowym nie może być niższa od łącznej kwoty zasiłków rodzinnych, jaka przypadłaby na tę samą liczbę sierot, uprawnionych do zasiłku na podstawie dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 414).“;

b) w § 2 na końcu dodaje się przepis:

„Do pensji sierocych stosuje się odpowiednio przepis zawarty w końcowym zdaniu § 1.“;

c) § 3 otrzymuje brzmienie:

„Niezależnie od norm, przewidzianych w §§ 1 i 2, emeryt otrzymuje tytułem dodatku przejściowego na każde dziecko pozostające na jego utrzymaniu kwotę równą kwocie zasiłku rodzin-

nego, przewidzianego na dzieci na podstawie dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym.

Dodatek służy na dzieci do lat 18, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do ukończenia 24 roku życia, na dzieci zaś niezdolne do zarobkowania — bez względu na wiek.

Dodatek służy na dzieci uprawnionego z małżeństw, pozamałżeńskie, przysposobione, dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie, pasierbów oraz wnuków“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1948 r.

Minister Skarbu:

w z. *Wincenty Jastrzębski*

245

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 24 lipca 1948 r.

o wysokości, zasadach ustalania i wypłacania odszkodowania, diet oraz kosztów przejazdu ławników okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 80 § 2 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych z dnia 28 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 71, poz. 476 i z 1946 r. Nr 12, poz. 76) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ławnicy, utrzymujący się z dziennego zarobku otrzymują na żądanie za złożeniem zaświadczenia pracodawcy odszkodowanie za utraceny w związku z czynnościami urzędowymi w charakterze ławnika zarobek. Odszkodowanie za utracony dzienny zarobek otrzymuje ławnik w wysokości do 1.000 złotych.

§ 2. Ławnicy zamieszkali poza siedzibą sądu, otrzymują diety w wysokości 200 złotych dziennie oraz zwrot kosztów przejazdu publicznym środkiem komunikacji do sądu i z powrotem. Przy jeździe koleją zwraca się najwyżej koszt przejazdu drugą klasą. Jeżeli w miejscu zamieszkania ławnika nie ma publicznych środków komunikacji, ma on prawo do zwrotu kosztów przejazdu według zatwierdzonej przez władzę taryfy najmu koni, a w braku takiej taryfy — według cen, odpowiadających miejscowym stosunkom.

Zwrot kosztów przejazdu należy się ławnikowi także w przypadku korzystania przezeń z własnego środka komunikacji.

Ławnicy, otrzymujący odszkodowania przewidziane w § 1 nie tracą prawa do diet.

Art. 3. O przyznaniu diet, kosztów przejazdu i odszkodowania za utracony zarobek oraz o wysokości tego odszkodowania orzeka prezes sądu, przy którym ławnik jest ustanowiony.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości oraz Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 177).

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Leon Chajm*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

w z. *Edmund Giebartowski*